

ԲԱՆԱՍՏԵՂԻՆԿԱՆ**ՀՈՂԵՐԳՈՒԹՅՈՒՆ****ՀՈՂԻՆ ՀՐԱՇՔԸ**

Ա.

Հող, կողերուդ արգաւանդ երբոր ոտներըս հրպին,
Կ'ըզգամ ջրովին անանուն զիս խրովովոյ ուժերուն,
Երբեմն արիւն, հառապա՛յթ, երբեմն անհուն սրբութիւն,
Զոր գերեզմանն ու երկինք գիտեն այսպէս ետ տալ մեզ:

Հող, կը խօսիս դուն ինծի հազարերանգ Երբներով,
Մէն մի հասիկդ էր երբեմն՝ ունէր հոգի մը աղուոր,
Որ դարձաւ օր մը խորհուրդ, մօրն իր գրկին վաղեմի,
Ինչպէ՞ս պատգամն է անսոս աւանդութեան ալեւոր:

Բոյսերուն մէջ ու ծաղկանց կերպարանով մը ուրիշ,
Կը վերադարձնէ մենք այսպէս բուրումներու բարբառով,
Զի հողն այն ծոցն է անհուն ժամանակէն գերիվեր,
Որ մեզ կ'առնէ ու կուտայ այլակերպման հրաւճով:

Եւ եղբային այս դարձող աղուորութեան ընդմէջէն,
Պիտի մարդերն յալիսեան անսր նային ըզձանձով,
Ու ժառանգին համար այդ կանգնին իրար դէմ ընդ դէմ,
Բայց կըրիւն այս չըզադրի պիտի դարեր դարերով:

Պ. ՅՈՒՆԱՊ

ՀՈՂԻՆ ՓԱՌՔԸ

Բ.

Բայց ո՛վ կրցաւ նուանել քու այս խորհուրդը հրգօր,
Սերունդներու բաղձանքին ինկած կտոր առ կտոր.
Զի կը տանիս ամէն բան, կ'այրիացնես ամէն սէր,
Մեր հոգիէն ու սրտէն կը թաղես մաս մ'ամէն օր:

Մեզմէ մեկնած փառներուն հուրօք թելերն են միայն,
Կը կամբջեն որ մեզի անմեռ հիւսով մը հողին.
Այն որ կամուրջն իր չունի պիտի՝ կորսուի ընդունայն,
Ինչպէս օրէնքն է հողին՝ մարդոց սրբին մէջ գրուած:

Օրհնեա՛լ սկիզբն է քու հող, եւ ալ յաւէս անվախճան,
Լոկ քու ճամբով կը մայիմք վերածընող մեր փառքին.
Յաւերժութիւնը քանզի հեռու պատահիք է միայն.
Ով դուն հաւասքը առջի, վերջին երազը մարդուն:

Ու պիտի օր մը ծոցէդ բացուի երազը մերին,
Յարութեան փառքն ալ հնչէ նորաստեղծման հրաշքով.
Իւրաքանչիւրն իր հողէն պայծառանայ պիտի՝ յայնժամ.
Բայց մինչ օրն այդ իրարու պիտի ընդդէմ մարտնչին,

Ու վառն հողին սարբուած մնայ կըռիւն այդ անհաւատ:

Պ. ՅՈՒՆԱՊ

Հ Ո Ղ Ի Ն Զ Ա Յ Ն Ը

Պ.

Յաւերժական այս կըռուին եղար մարզի՛կ, նահապետ,
Հաւասարիմ ալ ցե՛ղ իմ, յաւերժութեան այդ սրտում.
Քանի՛ հեղ ծառը կեանքիդ առաւ ծաղիկ, թողմեցաւ,
Հողերուդ տակ կը ննջեն քանի երազ ու խոստում:

Երկիրն այսպէս պապերուս անխնայեցուն ու արեան,
Դարէ ի դար մինչ այսօր եղաւ տանար ու բագին,
Զոյգ փառներովն այս տաղուած պիտի ցեղ իմ յաւիտեան
Դուն աղուորմաս օրէ օր, անցնիս լոյսէն ալ անդին:

Մեր բաղձանքէն ու սէրէն թէեւ հեռու, բայց աղուոր,
Թոչունն ինչպէս հեկեաթին արգելքներու տակ հազար.
Անունդ անուշ ճայրենիք, գինիին պէս դարաւոր,
Զոր կը փնտռեմ ամէն տեղ՝ բերած հոգիս շրթներուս:

Անուններու եւ արեան մարգրիտներով երիզուած,
Քեզի համար մահուան հետ յաւերժ կռել ենք դաշինք,
Քեզի համար ով իմ հող, երազներով քաղցրացած,
Մեռելներովքս լեցուն, ամենասուրբ յրդուքին:

Երուսաղէմ

Պ. ՅՈՒՆԱՊ